

שבת פרשת פקודי, פרשת שקליםים, מבה"ח וער"ח אדר-שני, ה'תשכ"ז

באיור בדרך אפשר

לפנותו, ראת שדרכו לימונת" הוא דבר יותר חשוב ואין לו ביטול בשום מצב שחררי גבי כל שדרפו לפנותו, יש פלאגטא מחלוקת אם חוו דבר קשוב שלא בטיל, יש אמרום כן מabitel (אל מול כמותם גדולות) מה-שאין-בן גבי את שדרפו לפנותו, הרי לכולידי עלאמא לא בטיל לכל הדעות איןנו מabitel.

אך אריך להבין את האמור לעיל ש"כל שדרכו לימונת" מסכם השיבות בחומרה מ"את שדרכו ליבטל", דלאכורה, הרי מצינו שיש מעלה יתרון בבחינת כל, כמו שפטות¹² כי כל בשומים ובארץ, ותרגם דאהיד בשמייא ובארעא, דכל הוא בשםים ובארץ" נאמר בהרגום "דאהיד בשםיא ובארעא", היינו שמאחד (ומקשר) בשםים ובארץ, ואמרו על כך בדורו שעינן זה הוא התוכן של ספרות הייסוד שבמידות היא חיבור והתקשו בין המשפיע והמקבל, ולכן ספרות היסוד היא הדרגה שבבה יש התאחדות בין העליין (שםיט) והתחתון (אורן) למעללה מבחן את, דקאי המכוונה על ספרית המלכות¹⁴ ועודוע כאן "כל שדרכו" הוא למטה בדוריגה מ"את שדרכו"?

וירican הענין המשמעות הפנימית של "כל" על-פי מה שפטות¹⁵ יוצר אור גו' ובורא רע, ואיתא בגמרא¹⁶ כתיב כתוב בפסוק רע, וקריפן ואנו קוראים (ברפת יוצר: וбоרא את)

הכל, ליישנא מעלה. לשון מעלה ונקייה כדי להימנע משימוש בכינוי "רע" (ונמצא, שבניו את הרע בשם כל, שיזהו ליישנא קעלילא רע רק ביחס לרשע, כלו רע, והוא שבחינת כל כולה את כל העניים, גם קליפת נוגה, ואפילו למתה מזה כו'. ועל זה שדרכו למונת (להיות נסoper ונמה בבני עצמו, לא מabitel אלא) מקדש (ווסטר)". יש שתי עדות-גירסאות בדברי מייר – "את שדרכו לימונת", היינו שמדובר על דבר מסוים שבגלל השיבות המיוונית בミינה או מabitel או כל שדרכו לימונת" ומדובר על העירון הכללי שדבר שבמנין" לא מabitel אפילו בכמות גדולה, ולענינו – "כל שדרכו לימונת" היינו להיות נמה במספר המדוד והוגבל של העולים הזה ו"את שדרכו לימונת" הוא המספר של העולים הכא שכאמר או אין לו קין וכלית ועם היותו מספר וממן הוא ללא הגבלת, וככפ' שМОון מסוגית הגמרא ותכלית עם היותו מספר וממן הואalla יותר מפל שדרפו

המספר של ענייני עולם זה שהוא עולם חמרי מוגש, וזה המספר אינו טוב, בספר ענייני העולם זהה אכן יש חסרון כי מאחר שנספר כל פרט לבדו, אז הוא פירוד כו' והדבר מדגיש ומבליט את היחסות והמצוות של כל דבר וכל פרט כדבר נפרד וישראל' ומציין עצמו, וגם מורה שיש לו

קץ סוף ומקילת כו' כי מציאתו חמרי, וזה המספר אינו טוב, כי מאחר שנספר כל פרט לבדו, אז הוא פירוד כו', וגם מורה עניini המספר והמנין יכול להיות רק בדברים מדורים ומוגבלים, אולם המספר של הנטגת עולם הבא, זה המספר בלתי מס'ר ואין לו קץ וסוף ומקילת כו', אמןם המספר של הבא, שהוא עולם וחומר מופשט שניו נתון בגין וגבולות המציאות רבותינו זיל פרק-קפא דביצה¹¹ כל שדרכו לימנות שגינו (שיזהו המספר דעולם הוא בלתי מס'ר, לעומת עולם וטורות שהוא שני המבראים הגשיים זה המספר כמו הנבראים הגשיים וזה המספר מס'ר, בעצם הוא נעה ממספר מרוד ומוגבל ואין לו קץ וסוף ומקילת כו', אלא הוא נשען מכל שדרכו לימנות, שחררי גבי כל שדרכו ומקילת כו', ומוגבל ללא הגבולות של מקום ומפתש לאיו הגדות שגינו (שיזהו המספר דעולם והוא שדרכו לימנות, יוש פלאגטא אם תוני דבר קשוב שלא בטל, מה-שאין-בן גבי את שדרפו לפנותו, הרי מוגדר ומברא¹⁰, בעל שניلوحות הכרית בהמשך דבריו שיזהו לכולל-עלמא לא בטיל.

שאמרו רבותינו זיל פרק-אריך להבין, דלאכורה, הרי מצינו שיש קפא דביצה¹¹ בפרק הראשון של מעלה בבחינת כל, כמו שפטות¹² כי כל מסכת ביצה בתלמוד כל שדרכו לימנות שגינו (שיזהו המספר בשומים ובארץ, ותרגם דאהיד בשמייא ובארעא, דעולם היה או את שדרכו לימנות שגינו (שיזהו המספר דעולם היה או אמן-בן הרי בבחינת כל היה למעלה מבחינת את, ואמן-בן הרי בבחינת כל היה למעלה מבחינת את, דעולם הפה), נאמר במשנה: מי דקאי על ספרית המלכות¹⁴. וירican הענין על-פי שהיה לו חבילה תלtan של כלאי הכרם, מה שפטות¹⁵ יוצר אור גו' ובורא רע, ואיתא זילך (יש לשורז אותו). נתערכו בגמרא¹⁶ כתיב ורע, וקריפן (ברפת יוצר: ובורא באחרות, ואחרות באחרות, כוון יילוקן אתח) הכל, ליישנא מעלה. ונמצא, שבניו את כי אין בהם דין ביטול אפילו בנסיבות גודלה ביהו. דברי רבי מאיר והcomes קרע בשם כל, שיזהו ליישנא מעלה רק ביחס אומרים: ילו באחת ומאותים לרע, והוא שבחינת כל כולה את כל העניים, גם קליפת נוגה, ואפילו למתה מזה כו'. ועל זה שדרכו למונת (להיות נסoper ונמה בבני עצמו, לא מabitel אלא) מקדש (ווסטר)". יש שתי עדות-גירסאות בדברי מייר – "את שדרכו לימונת", היינו שמדובר על דבר מסוים שבגלל השיבות המיוונית בミינה או מabitel או כל שדרכו לימונת" ומדובר על העירון הכללי שדבר שבמנין" לא מabitel אפילו בכמות גדולה, ולענינו – "כל שדרכו לימונת" היינו להיות נמה במספר המדוד והוגבל של העולים הזה ו"את שדרכו לימונת" הוא המספר של העולים הכא שכאמר או אין לו קין וכלית ועם היותו מספר וממן הואalla יותר מפל שדרפו

(10) שם שמח, ב. (11) ג, ב. (12) דברי הימים-א כת, יא. (13) ראה זה איז, א. לא, א. ובכ"מ. (14) ראה פרדס שער כג (שער ערבי הכנויים) פ"א. (15) ישע"י מה, ז. (16) ברכות יא, ריש ע"ב.